

Stilling, ogaa derigennem vil der jo komme mange med. Jeg ser altsaa ikke rettere, end at det ærede Medlems Forslag er ikke lidt mere omfattende med Hensyn til det personlige Grundlag, og dog skulde det kunne gennemføres for det samme Beløb, som det ærede Medlem beregner, at vort Forslag vilde koste alene for Landbrugets Bedkommende. Jeg stiller atter disse Tal blot over for hinanden til ærede Medlemmers Overvejelse. Jeg kan ikke se rettere, end at der maa ligge nogen Fejl i dette, og at det ærede Medlems Videnskab ikke er ganske fri for Tendens. Det andet Kriterium paa Vidensfabelighed er det at kunne bevare en aldeles uoffelig Sindets Ligevægt, og det er jo i øvrigt en af Betingelserne for en rolig og upartist saglig Bedømmelse af enhver Sag. Her findes jo for Vidensfabsmanden det store Forbillede i Archimedes, da han sad og skrev sine Cirkler i Sandet og sagde til Soldaten, der kom for at dræbe ham: Forstyr ikke mine Cirkler! Dette er jo det største Vidnesbyrd om den Sindets Ligevægt, som Vidensfabsmanden bør have, men det forekommer mig, at det ærede Medlem i hvert Fald har været noget for irriteret i sin Behandling af denne Sag. Det har staaet for mig, som om han lidt for meget betragtede hele dette Omraade som en ham tilhørende Domæne, og at det var ligesom en personlig Fornærmelse over for ham, om andre Medlemmer tillode sig at have en anden Mening end han. Det tredje Kriterium er dette, at man forstaaer den Kunst at gøre Forskel mellem det væsentlige og det uvæsentlige, og det turde vel til Hvende og sidst være Vidensfabelighedens Grundlag. Det er en Kunst, som kun saa overmaade saa forstaa virkelig at benytte og tilegne sig, og det ærede Medlem har med Hensyn til sin Omtale af min historiske Udvikling af denne Sag, forekommer det mig, i en ganske særegen Grad gjort sig skyldig i at forveksle det væsentlige med det uvæsentlige. Det, som det var mig om at gøre, for at give ærede Medlemmer et saa klart Billede af denne Sags tidligere Gang som muligt, var at vise, at Udviklingen har ført det med sig, at man efterhaanden har fraveget det individuelle Ansvarlighedsprincip og er gaaet over til Evangsforikringen, og det skal det ærede Medlem komme til at lade staa. Saa-

ledes er den historiske Udvikling bleven. Men saa sagde det ærede Medlem: Hvem har adopteret Tysklands Lovgivning i denne Sag. Vis mig et eneste Eksempel paa, at Tysklands Lovgivning noget andet Sted er bleven optaget? Og det ærede Medlem mente jo ikke dermed, at jeg skulde kunne nævne noget Land, hvor de have taget den tyske Lov, blot have skrevet den af og sagt: Den skal være gældende hos os ogaa! Nej, det er ganske vist Tilfældet — det ved jeg meget vel — at man i Østerrig ikke har fulgt Signingsystemet, men at man har taget Døgningsystemet i Stedet, og at man i Norge har fundet andre Modifikationer, men det ærede Medlem skal lade det staa, at det er det samme Princip, man begge Steder har anvendt. Det er Evangsforikringen, der er gennemført det ene og det andet Sted, og dette Princip vil man ikke komme tilbage fra, og vil man ogsaa i de Lande, hvor man fastholder den individuelle Ansvarlighed, komme til at acceptere det. Det er den store Strømning i Verden, der fører med sig, at man for virkelig at faa alle med, for at faa Samfundet til at bære sin Byrde, kommer til at tage Evangsforikringen op. Det ærede Medlem sagde: Se til Norge! Det norske Forslag — eller rettere den norske Lov — var ganske i Overensstemmelse med hans Princip. Jeg kunde næsten fristes til at spørge det ærede Medlem, om han har læst den norske Lov (Afbrydelse af Bramsen). Ja, jeg har Grund til at spørge, thi forleden Dag sagde det ærede Medlem her i Salen saaledes: „I Norge taler man endnu om den, og det er jo muligt, at der kommer en saadan“ — det vil sige en Statsforsikringsanstalt — „men jeg vil dog se det, før jeg tror det.“ Altsaa den Gang kendte det ærede Medlem ikke den norske Lov. Jeg antager, at han siden har gjort sig bekendt med den, men at han saa kan sige, at den norske Lov er i Overensstemmelse med det Forslag, som han har været med at fremsætte her, det er mig dog aldeles mærkværdigt. Jeg skal tillade mig i den Henseende at læse et Par Paragraffer op af den norske Lov. Lovens § 1 lyder saaledes: „Alle Arbejdere og Betjente, der ere hussættede ved“ — — — saa kommer der en lang Række af Erhvervsgræne — „skulle være forsikrede efter denne Lovs